

ISTORIA AIKIDO-ULUI ÎN ROMANIA

Înainte de 1989, autoritățile din România erau împotriva practicării artelor marțiale și, în anumite perioade, ele au fost chiar interzise. Aikido era considerat o practică ciudată, oarecum mistică și pentru acest motiv, guvernanții considerau că membrii acestui „cult” ar trebui descurajați.

Artele marțiale, cu excepția Judo-ului, erau considerate practici periculoase pentru popor.

Nu știu dacă motivul acestei spaima se datora ignoranței celor ce conduceau România sau dacă în mod deliberat ei înțelegeau că practicând artele marțiale, filozofia Zen și metodele tradiționale de antrenament, oamenii ar fi putut deveni conștienți de rolul lor și astfel ar fi mult mai greu de condus. Poate că și una și alta. După decembrie 1989, artele marțiale vor intra în legalitate și vor parcurge etapele normale de dezvoltare și organizare – secții, cluburi, federații de specialitate.

Astăzi, în România Aikido este cunoscut și apreciat. Un mare număr de practicanți și instructori, antrenori și experți organizați într-o federație națională dar și în alte câteva organizații de Aikido, fac o bună propagandă Aikido-ului.

AIKIDO PÂNĂ ÎN 1989

Aikido a fost practicat pentru prima oară în România în anul 1977 de către un mic grup condus de inginerul Nicolae Bialokur.

Prima apariție publică a Aikidoului în România a fost Stagiul condus de Maestrul Rolf Brand din Germania (președintele Uniunii Germane de Aikido) din noiembrie 1978. Acest stagiu a avut loc la București, în sala de Judo a IEFS (ANEFs), deasupra fostului Stadion al Republicii.

Stagiul a fost organizat de Secția pentru studiul Artelor Marțiale din Extremul Orient, condusă de Nicolae Bialokur. Această secție făcea parte din Asociația de Studii Orientale din România (A.S.O.R.), de pe lângă Universitatea București.

La stagiul au participat aproximativ 30 de entuziaști, dintre care unii experimentaseră Aikido în sala de sport de la strandul Tineretului sub conducerea lui Bialokur, dar nu văzuseră niciodată pe viu Aikido.

Practicarea Aikido-ului a continuat în 2 săli din București: la IEFS (sub denumirea de Secția de judo a Asociației sportive IPROLAM, instructori Derlogea Șerban și Dadarlat Camil și la Liceul Iosif Rangheț, ca Secția de judo a Asociației sportive IPROCHIM, instructor Nicolae Bialokur.

În 1981, la indicația PCR, practicarea artelor marțiale a fost prohibită și li s-a interzis instituțiilor ce aveau săli de sport să găzduiască astfel de activități „dubioase”.

Au fost interzise toate artele marțiale, orice formă de Yoga sau meditație, precum și orice altă activitate fizică sau spirituală ce nu avea aprobarea conducerii de partid.

Cauza acestor măsuri a fost cunoscutul scandal al Meditației Transcendentale în care au fost implicate numeroase personalități culturale și politice ale vremii.

Una din urmările acestui scandal a fost desființarea Institutului de psihologie, iar profesia de psiholog a devenit prohibită. Psihologii au fost obligați să se “recalifice” sau să meargă la “munca de jos” pentru reeducare.

Mai târziu IEFS a fost dărâmat ca să se ridice Casa Poporului, iar grupul ce se antrena la IEFS a fost obligat să se mute în sala de lupte a Complexului Sportiv Progresul (azi Național), dar curând a fost expulzat și de acolo, fiind obligat să se desființeze.

La Liceul Iosif Rangheț activitatea a continuat până în aprilie 1981, când grupul condus de N.Bialokur a reușit să organizeze un al doilea Stagiul de Aikido, având-ul ca invitat pe maestrul japonez Jo Iawamoto, 2 Dan instructor al Aikikai Austria. De data aceasta stagiul nu a mai avut un caracter oficial și puțini practicanți au putut fi prezenți.

După acest moment, în România a urmat izolarea totală și mizeria comunistă, artele marțiale fiind total interzise. Între timp Nicolae Bialokur a emigrat și grupul său a dispărut.

Împreună cu Șerban Derlogea am continuat să practicăm Aikido în mod ilegal în diferite săli obscure, aproape conspirativ, în parcuri sau în pădurile din afara orașului. Îmi amintesc cu nostalgie de perioada când ne făceam antrenamentele în parcul Străulești.

În cursul săptămânii nu era picior de om în acest parc, dar sâmbăta și duminica parcul se umplea de oameni care veneau la iarbă verde, să bea bere și să facă grătare.

Lumea se distra, iar noi ne antrenam într-o sală cu pereți de sticlă în care era o căldură de seră. Nimeni nu ne dădea atenție, dar noi eram fericiți.

Din 1981 și până în 1989 grupul nostru a trecut prin multe săli de antrenament, încercând să ne facem cât mai neobservați. Din această perioadă am multe amintiri interesante, unele plăcute, iar altele extrem de neplăcute.

Modelul pe care-l foloseam pentru a trece neobservați și a putea să ne antrenăm într-o sală sau alta era să declarăm că practicăm Judo. De altfel, toți practicanții de arte marțiale făceau același lucru.

Pentru aceasta toți elevii noștri învățau în primele zile de antrenament unul-doua procedee de Judo, pe care le făceam cu toții imediat ce auzeam ușa sălii deschizându-se.

Evident că nu totdeauna reușeam să ne sincronizăm, astfel că după o vreme, proprietarii sălii, școlii sau altei instituții, deveneau bănuitori și refuzau să ne mai tolereze.

Cu toată vigilența organelor de ordine, uneori reușeam să facem Aikido în locuri aproape imposibile.

În acele vremuri contactele cu experții străini nu se puteau realiza decât prin corespondență sau prin întâlniri în afara granițelor României, astfel încât în toată această perioadă, până în 1989 practicanții de Aikido din România nu au avut legături oficiale cu străinătatea, fiind autodidacți de nevoie.

Cele câteva cărți și casete de Aikido pe care le aveam, erau multiplicare la nesfârșit, încât, după o vreme, nu mai puteau fi utilizate din cauza uzurii.

Farmecul clandestinității aducea destul de mulți practicanți în sală, așa că uneori aceștia erau obligați să aștepte câteva luni până puteau fi primiți la cursuri. Eram conștienți că suntem ținuti sub observație și modul frecvent în care se făcea acest lucru era ca “organele” să infiltreze pe cineva printre noi.

Trebuie să recunosc că, uneori, în perioadele de oarecare relaxare a vigilenței, cenzura devenea mai îngăduitoare și doar ne atenționa că are cunoștință de activitatea noastră.

Pe vremea aceea conduceam un centru de calcul și asta mi-a permis ca, în cadrul acestui centru, să organizez o grupă de Aikido ce făcea antrenamentele chiar în clădirea centrului în care lucram. Varianta oficială pentru aceste antrenamente era faimoasa gimnastică în producție, un concept la modă în politica vremii.

În acei ani de practică neoficială, cu toții căutam pe orice cale să obținem mai multe informații despre Aikido și trebuie să recunosc că uneori foloseam metode destul de neobișnuite. Adevărul este că, după un timp de la declanșarea scandalului meditației transcendente, vigilența a scăzut, ca toate lucrurile de la noi și nu se înviora decât în preajma congreselor partidului sau cu ocazia diferitelor acțiuni importante.

DUPĂ 1989

În 1990, după Revoluție am înființat primul club de Aikido – AIKIROM. Mai târziu, în același an, se înființează alte 2 cluburi de Aikido, care împreună cu AIKIROM hotărâsc înființarea Uniunii Române de Aikido (U.R.A) și eu am fost ales președinte al acestei uniuni.

Experimentarea libertății de asociere avea un fermec extraordinar și mulți oameni se grăbeau să înființeze tot felul de asociații, care de care mai bizare.

Tot în 1990 se înființează Federația Română de Arte Marțiale, FRAM în componența căreia funcționează un Departament de Aikido, condus la început de Șerban Derlogea și apoi de mine.

U.R.A (care în 1998 și-a schimbat numele în Federația Română de Aikido (FRA) a avut o dezvoltare constantă, ajungând în prezent la aproximativ 1800 practicanți organizați în 35 de cluburi răspândite în toată țara.

Prima legătură internațională oficială a URA cu organizații străine de Aikido a fost cu DAB (Uniunea Germană de Aikido), condusă de Rolf Brand – 7 Dan Aikido, cu ocazia Stagiului internațional de la Herzogenhorn - Germania în iulie 1990.

Împreună cu Șerban Derlogea am participat la acest stagi în calitate de reprezentanți ai Aikido-ului românesc. Aikidoka români au mai fost vizitați de Maestrul Rolf Brand în 1996 și 1997, când a condus Stagii naționale de succes la București.

În 1990 am luat legătura cu practicanții de Aikido din Republica Moldova și am fost invitat să fac o demonstrație publică și să conduc un stagi la Chișinău. Situația Aikido-ului în această țară era și mai proastă decât la noi.

Oamenii erau confuzi și regulile sistemului sovietic se vedeau încă la tot pasul. Am plecat la Chișinău cu Ioan Grigorescu, unul dintre cei mai vechi instructori, și după un drum plin de peripeții, după ce am cunoscut o mulțime de mici comercianți ce făceau cunoscutul transport de marfă către România și invers, am ajuns la destinație.

A sosit și ziua demonstrației, lume multă, oameni curioși și mulți practicanți de arte marțiale. Manifestarea a început cu discursul unor oficialități care au vorbit în rusește despre oaspeții din România, despre practicanții de Aikido din Chișinău și despre colaborarea sportivă româno-moldovenească.

În continuare au mai vorbit și alții, evident tot în rusește și iată că a sosit momentul să vorbesc și eu. Nefiind un bun vorbitor de limba rusă, în pofida celor 8 ani de rusă din școală și gândindu-mă că, de fapt, sunt în Moldova am vorbit în românește. Mare greșeală, pentru că după primele cuvinte românești, instalația de amplificare a amuțit. Am continuat discursul meu în românește strigând din toate puterile că să pot fi auzit de toată lumea.

După demonstrație oficialitățile ne-au felicitat și și-au cerut scuze pentru incidentul tehnic.

Din acel moment colaborarea cu practicanții din Moldova s-a dezvoltat, ei participând la toate stagiile naționale și internaționale ce au avut loc în România.

În 1993, am acordat primele centuri negre celor mai buni practicanți de Aikido din Moldova, dându-le astfel posibilitatea de a pune la punct un sistem propriu de acordare a gradelor, necesar oricărei organizații de Aikido.

Această colaborare a continuat câțiva ani, până în 1997, când organizația moldoveană s-a afiliat altei organizații europene și acest lucru nu le-a mai permis colaborarea cu noi.

În 1991 are loc la București primul Stagiu internațional al României, condus de maestrul Daniel Andre Brun – 8 Dan Aikido și 5 Dan Judo, Director Tehnic al FFAT (Federația Franceză de Aikido Tradițional), elev direct al lui Tadashi Abe, expertul trimis de Morihei Ueshiba să facă cunoscut Aikido europenilor.

Din acest moment Uniunea Română de Aikido întreține relații foarte strânse cu Federația Franceză de Aikido.

În 1992, cu ocazia Stagiului internațional de la Pradet – Franța, am fost numit Expert internațional al FFAT, calitate acordată, până atunci, singurului expert strain.

Maestrul Daniel Brun va conduce stagii internaționale în România în anii 1991, 1993 1995, 1997, 1999 și 2003.

Din 1994 URA devine membru fondator a Confederației Europene de Aikido și sunt ales prim vicepreședinte iar În anul 1996 sunt ales președinte al acestei Confederații și apoi sunt reales în 1998 și 2001, 2004, 2006, 2008 și 2010.

După 1990, Uniunea Română de Aikido și apoi Federația Română de Aikido participă la toate stagiile Confederației Europene de Aikido. Aikido-ul românesc se implica activ în toate acțiunile acestei organizații europene și au loc schimburi de maeștri și sportivi cu țările membre.

În 1997 se înființează Federația Română de Arte Marțiale de Contact (FRAMC) care are în componența sa un Departament de Aikido.

Sunt ales și funcționez timp de un an ca președinte al FRAM, iar în 1998, odată cu transformarea Uniunii Române de Aikido în Federația Română de Aikido, mă retrag pentru a mă dedica organizării și dezvoltării acestei federații.

În data de 10.07.2007, Federația Română de Aikido este recunoscută de Guvernul României ca federație națională pentru ramura de sport Aikido. Astfel Aikido este recunoscut ca ramura de sport distinctă în România.

La sfârșitul anului 2011, sunt afiliate la F.R.A. 35 cluburi.

F.R. Aikido este structurată pe departamente:

Departamentul C.E.A. (Confederația Europeană de Aikido)

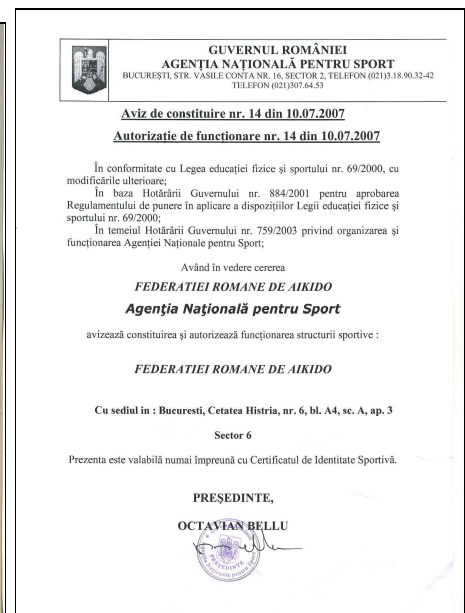
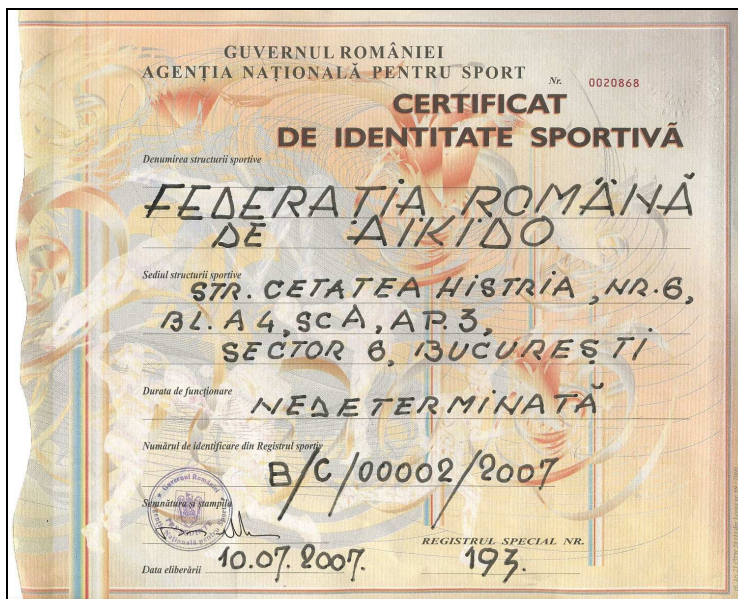
Departamentul Iwama Ryu

Departamentul Aikikai

Departamentul Aikijutsu

Scoala Federală de cadre

Departamentele au structură și organizare proprie, iar conducerea departamentelor este aleasă prin vot de/si dintre membrii departamentului respectiv. Conducerea F.R. Aikido este aleasă prin vot în Adunarea Generală de către reprezentanții tuturor departamentelor.

Incepind cu anul 2004, F.R. Aikido organizeaza anual o competitie nationala de Kata cu armele specifice din Aikido – C.N.K.A, si participa la Campionatul European de Kata cu Arme – C.E.K.A. In fiecare an, sportivii romani au obtinut medaliile de aur si argint ale acestei competitii demonstrative europene.

Principalele obiective ale F.R.Aikido sunt: dezvoltarea cluburilor, cresterea numarului de practicanti, colaborarea si cunoastere reciproca a membrilor sai, in spiritul Aikido.

CONFEDERAȚIA EUROPEANĂ DE AIKIDO - CEA

Scopul acestei organizații europene este de a face ca practicanții de Aikido din toate țările Europei, indiferent de stilul practicat și de organizația la care sunt afiliați, să se poată cunoaște și împrieteni prin Aikido.

CEA este o organizație europeană, democratică, deschisă tuturor. Ea își propune să aplice în viață aceste principii, să ofere ocazia ca toți aikidoka din Europa să se cunoască și împrietenească, să contribuie cu toții la crearea unei Europe Unite.

CEA recunoaște toate Federațiile naționale, cluburile și organizațiile private, indiferent de afilierea lor, al căror obiect de activitate este practicarea și promovarea Aikido-ului. Ea recunoaște toate gradele acordate de acestea precum și toate actele emise de aceste organizații.

Obiectivele sale principale sunt:

- să puna în contact practicanții de Aikido din Europa, să permita acestora ca prin Aikido să se cunoască reciproc, să-și cunoască țările și culturile.
- să facă cunoscute tuturor, valorile Aikido-ului din fiecare țară, diferitele stiluri de Aikido, școli și maeștri.
- să apere interesele Aikido-ului European și a organizațiilor din fiecare țară.